



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **Ing. J. R.**, zastoupena JUDr. Ludmilou Pávkovou, advokátkou se sídlem Krakovská 1392/7, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. LIF, a. s.**, se sídlem Jablonecká 7/22, Liberec 5, zastoupené Mgr. Zuzanou Kučerovou, advokátkou se sídlem Slovanská 781, Liberec 25, **II. SATEL Liberec**, se sídlem Jablonecká 18/88, Liberec 1, **III. L. P.**, **IV. MVDr. V. C.**, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 10. 2014, č. j. 59 A 103/2013 - 205,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Ludmily Pávkové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 14. 10. 2014, č. j. 59 A 103/2013 - 205, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobkyně (dále jen

„stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 213/2013-330 - rozh., jímž bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec (dále jen „magistrát“) ze dne 18. 3. 2013, č. j. SURR/7130/107046/12-Ře, o vydání stavebního povolení osobě zúčastněné na řízení I. na stavbu bytového domu na pozemcích p. č. 945/5, 945/6, 946/2, 950/4, 5790, vše v k. ú. Liberec (dále jen „stavba“). V odůvodnění rozsudku krajský soud vypořádal žalobní námitky se závěrem, že napadený rozsudek není nezákonný ani netrpí vadami. Stěžovatelka u ústního jednání požádala o přerušení řízení z důvodu probíhajícího řízení před Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 3016/14 (proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 7 As 23/2014 - 57, jímž bylo rozhodnuto ve věci územního rozhodnutí pro danou stavbu), občanskoprávního řízení o vlastnictví pozemků, na nichž má stavba stát a podaného podnětu Okresnímu státnímu zastupitelství v Liberci, aby byla podána žaloba na určení neplatnosti kupní smlouvy. Krajský soud žádosti o přerušení řízení nevyhověl s tím, že o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto. Rozhodnutí o umístění stavby bylo předmětem soudního přezkumu. Pokud by bylo v budoucnu rozhodnutí o umístění stavby zrušeno, neměla by tato skutečnost na přezkoumávané stavební povolení žádný vliv, neboť podle ust. § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Výsledek řízení o ústavní stížnosti tak nemůže ovlivnit rozhodování v dané věci. Totéž lze konstatovat o řízení o určení neplatnosti kupní smlouvy k pozemkům, na nichž má být stavba postavena. Z tohoto důvodu také krajský soud neprováděl důkaz předmětnou listinou, která měla prokázat vedení řízení před Okresním státním zastupitelstvím. Pokud by se v budoucnu vlastnictví k pozemkům změnilo, musel by stavebník na vzniklou situaci adekvátně reagovat. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí však stavebník byl vlastníkem všech pozemků dotčených stavbou.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uplatnila důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítala, že krajský soud nepostupoval správně, když nevyhověl její žádosti a řízení nepřerušil. Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně interpretoval ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona. Výklad jím prezentovaný by znamenal porušení stěžovatelčina práva na účinné právní prostředky, a jakákoliv obrana proti rozhodnutí o umístění stavby by ztratila význam, když jejím důvodem je právě dosáhnout zrušení rozhodnutí o umístění stavby, které je podkladovým rozhodnutím pro stavební povolení. Nepřezkoumatelnost rozsudku stěžovatelka spatřuje v odůvodnění závěrů o nepřerušení řízení. Řízení bylo nutno přerušit z důvodu probíhajícího řízení o určení neplatnosti smlouvy o převodu nemovitostí, resp. z důvodu podaného podnětu k Okresnímu státnímu zastupitelství v Liberci. K námitce vad řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) stěžovatelka pouze obecně uvedla, že skutková podstata, z níž krajský úřad vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, přičemž napadené správní rozhodnutí je nesrozumitelné a nicotné. Vzhledem k uvedenému stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se neztotožňuje se stížními námitkami, které jsou obsahově totožné s námitkami uplatněnými v odvolání a v žalobě. Krajský soud se zabýval všemi žalobními námitkami. Stěžovatelka v případě řízení podle

ust. § 65 a násl. s. ř. s. mohla namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, v jejímž důsledku byla zkrácena na svých hmotných či procesních právech, ale nikoliv možné obecné nezákonnosti rozhodnutí. Krajský soud správně vyhodnotil, že žalobní námitky nemají žádnou spojitost s krácením jejich vlastnických práv. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V replice k vyjádření krajského úřadu stěžovatelka vyslovila nesouhlas s jeho tvrzeními. Podle jejího názoru měl krajský soud přezkoumat všechny žalobní námitky a je vadou řízení, pokud některé z nich odmítl přezkoumat s odkazem na to, že měly být uplatněny v žalobě proti územnímu rozhodnutí. Stěžovatelka to považuje za podstatnou vadu soudního řízení. Dále zopakovala, že krajský soud v případě interpretace ust. § 94 odst. 5 stavebního zákona akcentoval výklad jazykový místo teleologického. Stěžovatelka také navrhla, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení z důvodů podle ust. § 48 odst. 2 c) a odst. 3 písm. d) s. ř. s. V této souvislosti opakovaně poukázala na probíhající občanskoprávní spor týkající se předmětných pozemků, a to, že u Okresního státního zastupitelství v Liberci doposud nebyl přezkoumatelným způsobem vyřízen podnět stěžovatelky, aby byl podán návrh na zahájení řízení o neplatnost smlouvy o převodu vlastnictví předmětných pozemků.

Osoba zúčastněná na řízení I. ve vyjádření ke kasační stížnosti označila stěžovatelčinu argumentaci za nedůvodnou. Probíhající občanskoprávní řízení o určení vlastnictví k pozemkům je pro danou věc irelevantní. Stejně tak je irelevantní řízení u Okresního státního zastupitelství v Liberci a podání ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správních spisů podala dne 6. 8. 2012 osoba zúčastněná na řízení I. žádost o vydání stavebního povolení na stavbu bytového domu. Přípisem ze dne 16. 1. 2013 magistrát oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení a současně stanovil lhůtu k podání námitek, resp. k seznámení se s podklady rozhodnutí, a to do 12. 2. 2013. V této lhůtě žádné námitky k předmětné stavbě nebyly podány. Dne 18. 3. 2013 vydal magistrát stavební povolení, jímž povolil stavbu bytového domu. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání. O podaném odvolání rozhodl krajský úřad napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že magistrát zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti a byly splněny všechny požadavky pro vydání stavebního povolení uvedené v ust. § 111 stavebního zákona. Poukázal na to, že stavba byla umístěna územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 12. 11. 2010, č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, a odkázal na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož nelze přihlížet k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení. Dále zdůraznil, že ve stavebním řízení platí zásada koncentrace a konstatoval, že v rámci stavebního řízení nebyly vzneseny žádné námitky. Přípustné odvolací námitky stěžovatelky byly vypořádány a shledány nedůvodnými.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný nebo by zde byla jiná vada řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze *„za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“*

Se zřetelem na citovanou judikaturu neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil. Pokud pak stěžovatelka výslovně poukazovala na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu neprovedení navržených důkazů, konstatuje Nejvyšší správní soud, že za nepřezkoumatelný by bylo možné rozsudek považovat pouze v případě, že by neprovedení důkazů nebylo zdůvodněno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, čj. 7 As 162/2014 - 34). Krajský soud však odůvodnil neprovedení navrhovaného důkazu listinou (podnětem okresnímu státnímu zastupitelství) tím, že výsledek případného řízení o určení neplatnosti kupní smlouvy k pozemkům, na nichž má být stavba postavena, by nijak nemohl ovlivnit rozhodnutí v dané věci. Nejvyšší

správní soud nejen, že tyto závěry nepovažuje za nepřezkoumatelné, ale pokládá je i za věcně správné. Je totiž nesporné, že stěžovatelka nebyla vlastníkem žádného z pozemků, na nichž má být umístěna předmětná stavba. Krajský soud dále poukázal na svůj rozsudek ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 54/2011 o umístění předmětné stavby a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 7 As 23/2014 - 57, kterým byla zamítnuta kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 s. ř. s. žalobce může účinně namítat pouze taková pochybení, kterými reálně může být dotčen ve svých právech. Žalobce není oprávněn, aby si osvojoval námitky třetích osob týkající se porušení hmotných práv těchto osob, a to ani tehdy, jestliže osoba, jejíž hmotná práva dotčena být mohou, sama žalobu nepodala (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, čj. 5 A 98/1998 – 109). V této souvislosti lze poukázat také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS, ve kterém byl vysloven závěr, že „[s]oudní řád správní je svojí povahou „obránnou“ normou. Není normou „kontrolní“, která by umožňovala komukoliv iniciovat, prostřednictvím podání žaloby ve správním soudnictví, kontrolu jakéhokoliv úkonu veřejné správy. Má pouze zajistit poskytování právní ochrany v případech, kdy veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Hraničním kritériem pro žalobní legitimaci je právě tvrzený zásah do veřejných subjektivních práv. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv.“ Stěžovatelka není subjektem, který by byl oprávněn podat žalobu ve veřejném zájmu. Rozsah toho, co byla oprávněna v žalobě namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení. Od toho se odvíjí i rozsah jejích práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Krajský soud se proto správně zabýval pouze těmi námitkami, u nichž z povahy věci nebo s ohledem na stěžovatelkou uváděné konkrétní okolnosti přicházelo v úvahu dotčení právní sféry stěžovatelky.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou, že krajský soud nepostupoval v souladu se zákonem, když nepřerušil řízení s ohledem na podání ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, čj. 7 As 23/2014 - 57, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu o zamítnutí žaloby proti územnímu rozhodnutí. Podle ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná, směřuje-li proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Protože předmětná stížní námitka směřuje proti usnesení ze dne 14. 10. 2014, kterým krajský soud v průběhu ústního jednání rozhodl, že se návrh stěžovatelky na přerušení řízení zamítá, tedy proti usnesení, kterým se pouze upravuje vedení řízení, je ve smyslu citovaného ustanovení kasační stížnost v tomto rozsahu nepřipustná.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžovatelčíným návrhem na přerušení řízení o kasační stížnosti z důvodu podle ust. § 48 odst. 2 písm. c) a odst. 3 písm. d) s. ř. s. Podle ust. § 48 odst. 2 písm. c) s. ř. s. předseda senátu řízení usnesením přeruší, jestliže rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení soud oprávněn řešit, a podle ust. § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. předseda senátu řízení usnesením může přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Tyto podmínky pro přerušení řízení v daném případě splněny nebyly.

Stěžovatelka přerušení řízení navrhovala z důvodu probíhajícího občanskoprávního řízení ve vztahu k předmětným pozemkům, resp. z důvodu, že u Okresního státního zastupitelství v Liberci doposud nebyl vyřízen její podnět, aby státní zastupitelství podalo návrh na zahájení občanskoprávního řízení o neplatnost smlouvy o převodu vlastnictví předmětných pozemků. Řešení sporů z vlastnického práva je svěřeno pouze obecným soudům a nikoliv správním orgánům. Ve stavebním řízení správní orgány mimo jiné posuzují, zda stavebník podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona k žádosti připojil doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo právo obdobné, pokud nelze tato práva ověřit v katastru nemovitostí dálkovým přístupem. V daném případě správní orgán vycházel z údajů evidovaných v katastru nemovitostí, přičemž v době vydání stavebního povolení byla jako vlastník pozemků p. č. 945/5, 945/6, 946/2, 950/4 k. ú. Liberec vedena osoba zúčastněná na řízení I, která tyto pozemky koupila od Statutárního města Liberce. Její právo k pozemku p. č. 5790 v k. ú. Liberec bylo doloženo „Smlouvou o souhlasu s provedením stavby“ uzavřenou mezi ní a Statutárním městem Liberec. Pokud v době rozhodování správního orgánu neexistovalo pravomocné rozhodnutí o neplatnosti smlouvy o převodu předmětných nemovitostí, resp. akt potvrzující, že osoba zúčastněná na řízení I. není jejich vlastníkem (sama stěžovatelka v replice uvedla, že pravomocně doposud v probíhajícím občanskoprávním řízení rozhodnuto nebylo), neměl správní orgán na základě dostupných a relevantně nezpochybněných informací jinou možnost, než s ní jednat jako s vlastníkem. Citovaná podmínka pro vydání stavebního povolení tedy v době rozhodování správního orgánu splněna. Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stejně tak je nutno zopakovat, že stěžovatelka není oprávněna podat žalobu ve veřejném zájmu (§ 66 s. ř. s.). Rozsah toho, co byla stěžovatelka oprávněna v soudním řízení namítat, je determinován jejím postavením ve správním řízení. Od toho se odvíjí i rozsah jejích práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Je nesporné, že stěžovatelka v době, kdy bylo vedeno správní řízení o vydání stavebního povolení, byla vlastníkem bytu v domě č. p. 87 v ulici Komenského a její účastenství ve stavebním řízení bylo odvozeno pouze z tohoto titulu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, čj. 8 As 47/2005 – 86, publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS). Ostatně ani stěžovatelka netvrdí, že by byla v současnosti či minulosti vlastníkem některého z pozemků, na nichž má být stavba realizována. Ani v hypotetickém případě, že by soud rozhodl o neplatnosti smlouvy o převodu předmětných pozemků, a bylo deklarováno, že jejich vlastníkem není osoba zúčastněná na řízení I., ale původní vlastník, by tato skutečnost nemohla ovlivnit procesní postavení stěžovatelky v řízení o vydání stavebního povolení, a ani rozhodování v projednávané věci. Výklad zastávaný stěžovatelkou by vedl k tomu, že by bylo nutno přerušit jakékoliv soudní řízení, pokud by byl podán jakoukoliv osobou v kterékoliv fázi řízení podnět okresnímu státnímu zastupitelství, resp. bylo na návrh jakékoliv osoby zahájeno občanskoprávní řízení nebo řízení o ústavní stížnosti. Takový výklad by ve svém důsledku vedl k bezdůvodnému prodlužování každého stavebního řízení. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal důvod k přerušení řízení o kasační stížnosti.

Pokud se jedná o námitku, že krajský soud pochybil, když některé námitky nepřezkoumal s odůvodněním, že již byly řešeny v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí, Nejvyšší správní soud poukazuje na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při

územním řízení, nepřihlíží. Dále je nutno poukázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, čj. 1 As 83/2011 - 565 a ze dne 22. 5. 2008, čj. 1 As 21/2008 - 81, v nichž bylo konstatováno, že mezi územním řízením a stavebním řízením, ačkoliv jejich výstupy představují řetězcí se správní akty, existuje z hlediska věcného bariéra striktně oddělující tato dvě řízení, a proto se při přezkumu žádosti o stavební povolení lze zabývat pouze těmi námitkami, které mají přímý vztah k předmětu stavebního řízení. Pokud tedy krajský soud nevypořádání námitek týkajících se otázek řešených v územním řízení odůvodnil poukazem na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona, postupoval správně.

Co se týče důvodu kasační stížnosti podle ust. 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., stěžovatelka nijak nespécifikovala, v čem spatřuje namítané vady správního řízení a omezila se na pouhé označení citovaného ustanovení. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod. č. 161/2004 Sb. NSS, nebo usnesení ze dne 18. 3. 2004, čj. 1 As 7/2004 - 47 a ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, není dostačující, pokud stěžovatel pouze ocituje text některého z písmen ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. nebo jeho část, ale nekonkretizuje vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se krajský soud podle něj dopustil. Proto nemohl Nejvyšší správní soud v tomto rozsahu kasační stížnost projednat.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku nedopustil pochybení, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka úspěch v řízení neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud uložil, a nenavrhly, aby jim nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu